

ÁDÁM TAMÁS

## **Bőrgyár**

*Ahogy elfutok a roncstelep mellett, azonosítom a fémek jajgatásait. Roppan nyakcsigolyám, mintha öregedne a nyár. Megtörtek a korhadó fák, így is alig bízlenek.*

*Szembe jön egy félelmetes rizsporos arc; bőre haragtól párállik, bemérhető testszaga. Közel vagyok már a téglás, lepusztult bőrgyárhoz, érezhető a halál súlyos illata.*

*Dagadnak a düledező fal melletti szeméthegek, beletűrok a halomba, egy roncs babakocsiban felsír a semmi. Könyvek rojtja integet, bőrbe kötött Dosztojevszkij mállik.*

*Itt készülhetett az ember gyenge bőre, fazonra igazítva, húst befedve. A bőrgyár emlékezik a sok selejtre.*

## **Lakhelyed végleges**

*Morzsolod a napokat, mínuszba lengő szögesdrót a grafikon. Szerdán fáj legjobban a hallgatás, éhes macskák sem osonnak. Savanyú kutyatej csöpög nyakadon.*

*Hivatalokban éled át a várakozás kudarcait, megfelelő halotthoz karcolsz úrlapokat, és nem jut eszedbe áldott anyád neve. Az ügyintéző monitorján szappanbuborék.*

*El sem indulsz, otthon sem maradsz, lakhelyed végleges. Bugyogás csak, pecsétgyűrűvel hitelesített partszakasz, hol az áttetsző denevérek zajsintmérővel alszanak.*

*Dermedt hintalovak kantárjához ragad kezed. Olvashatatlan levelek érkeznek ismeretlen címre, alvó papírhajók lesznek; planktonok, halak hazája.*